

ГЛАВА XL.

Нѣкои изреченія Спасителевы.

Единъ законоучитель попыталъ Иисуса Христа: „Наставниче, коя заповѣдь въ закона е найголѣма отъ всичкы-тѣ?“ Господь отговорилъ: „обычай Господа Бога твоего отъ всичко-то си сѣрдце, отъ всичкѣ-тѣ си души, со всичко-то си помышленіе и со всичкѣ-тѣ си силѣ. Тая е пѣрва-та и найголѣма-та отъ всичкы-тѣ заповѣди; а втора-та, пей подобна, е: обычай ближняго твоего, като самага себе. Поголѣма отъ твѣя заповѣди нѣма: въ твѣя двѣ заповѣди ся заключава всичкы-тѣ законъ и всичко-то ученіе на Пророцы-тѣ.“

Единъ ученъ челоѣкъ (книжникъ) сръщналъ Иисуса Христа на пѣты и казалъ Му:

„Господи! азъ щѣ идѣ съ Тебе, кждѣто и да отидеши.“ Той мыслилъ, че Иисусъ Христосъ скоро ще добые царство земно и ще го обогати за такаѣ прѣданность. Господь знаалъ помышленія-та Му, и затова му отговорилъ: лисицы-тѣ иматъ виталища и птицы-тѣ гнѣзда; а Сынъ челоѣческій нѣма гдѣ да си подклони главѣ-тѣ.“

Нѣкой изъ народа казалъ Иисусу Христу: „Господи, заповѣдай на брата ми да раздѣли съ мене имане-то.“ Иисусъ Христосъ не искалъ да ся намѣсва въ свѣтскы работы и затова отговорилъ: „кой Мя е поставилъ да ви сѣдѣ и да вы дѣлаѣ?“ Послѣ казалъ на двама-та брата: „пазете ся отъ корыстолюбіе: богатство-то не дава животъ челоѣку.“

Веднажъ Апостолъ Петръ пристѣпилъ до Спасителя и казалъ: „Господи, ако мя обижава братъ ми, то до колко пѣти трѣбѣ да му прощавамъ? Да му прощавамъ ли до седемъ пѣти?“ Той мыслилъ, че да прости обидѣ-тѣ до седемъ пѣти е върхъ на великодушіе-то. Но Господь му отговорилъ: „не седемъ пѣти, но седемдесятъ пѣти по седемъ трѣбѣ да прощавашъ обиды-тѣ, които бы ти направилъ братъ ти.“

Апостолъ Іоаннъ казалъ веднажъ Господу: „Учителю,